

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7C/295/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223866
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2014:6112223866.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred sudkyňou JUDr. Amou Odalošovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, v konaní právne zastúpená Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v konaniach vedených na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 7C/295/2012, 7C/298/2012, 7C/301/2012, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa zo dňa 26. 06. 2014 na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti navrhovateľa, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, **z a m i e t a**.

Súd návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal od odporcu náhrady škody a nemajetkovej ujmy **z a m i e t a**.

Súd odporcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa svojím návrhom domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu v exekučných konaniach Okresného súdu Banská Bystrica.

Súd spojil postupom podľa § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti na spoločné konanie veci vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 7C/295/2012, 7C/298/2012, 7C/301/2012.

Odporca žiadal návrh v plnom rozsahu zamietnuť.

Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami účastníkov, exekučnými spismi tunajšieho súdu 2Er/732/2003, 3Er/33/2003, 4Er/109/2006, znaleckým posudkom Ekonomickej univerzity v Bratislave Znalecký ústav 1/2014 a zistil tento skutkový stav:

Podľa tvrdenia navrhovateľa tento vykonáva podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. V zmysle ustanovenia § 38 a nasledujúcich zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučného poriadku) požiadal súdneho exekútora o vykonanie exekúcie pre svoje pohľadávky vzniknuté neplnením záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv o úvere.

Okresný súd Banská Bystrica vydal poverenie pre vykonanie exekúcie. Navrhovateľ požiadal o zmenu exekútora v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, o ktorom návrhu mal súd rozhodnúť v lehote 30 dní od doručenia návrhu. Súd nerozhodol o tomto návrhu v zákonom stanovenej lehote, hoci veci

nevykazovali prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovali si ani spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na čas potrebný pre rozhodnutie o návrhu.

Z dôvodov uvedeného nesprávneho úradného postupu požadoval od odporcu náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy, ktorý nárok si uplatnil aj písomnou žiadosťou adresovanou odporcovi podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

Majetková škoda vo výške 175,-- Eur predstavovala:

1. Náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému vo výške 70,-- Eur.
2. Na udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40,-- Eur.
3. Na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom vo výške 50,- Eur.
4. Na spracovanie textov urgencii súdu a na výdaje spojené s vyhotovením a zaslaním urgencií súdu spolu vo výške 15,-- Eur.

Ďalej požadoval náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú si uplatňoval vo výške 55,32 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti súdu, keď poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu v konaniach napr. III.ÚS 203/2003, III.ÚS 235/2004, III.ÚS 347/2005.

Mal za to, že nepostačuje samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe a takéto konštatovanie nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú týmto postupom. Nesprávny úradný postup bol následkom nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv navrhovateľa. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávanie navrhovateľa, že nastanú účinky predpokladané v § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávok. V tejto súvislosti poukázal na nálezy Ústavného súdu IV.ÚS 77/02 a III.ÚS 120/2010, tiež III.ÚS 271/05.

Navrhovateľ ďalej vzniesol námietku predpojatosti okresného súdu vzhľadom k tomu, že vecne aj miestne príslušným vo veci konať je súd, ktorý svojim konaním vyvolal skutočnosť zakladajúcu práva uplatňované touto žalobou.

Odporca žiadal návrh zamietnuť. Návrh považoval za zmätočný, keď v ňom nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní. Ďalej uviedol, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu. Takúto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Zo znenia ustanovenia § 15 a § 16 zákona 514/2003 Z. z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Návrh na súd však navrhovateľ podal ešte pred uplynutím tejto lehoty, keď v prvej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku boli mu doručené dňa 23. 04. 2012. Navrhovateľ neposkytol súčinnosť pri prejednaní jeho návrhu na predbežné prerokovanie nároku, keď nereagoval na výzvu na doplnenie týchto žiadostí. Z týchto dôvodov nárok navrhovateľa odporca nepovažoval za predbežne prerokovaný.

Ku samotnému nároku na náhradu škody uviedol, že predpokladá preukázanie nesprávneho úradného postupu, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi nimi.

Čo sa týka nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora, v praxi je zaužívaný model, v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu predloží túto žiadosť pôvodnému exekútorovi na vyjadrenie a na vyčíslenie jeho doterajších trov, keďže súčasne s rozhodnutím o zmene súdneho exekútora exekučný súd rozhodne aj o trovách doterajšieho exekučného konania. Tiež je potrebné zaslanie príslušného exekútorskeho spisu za účelom realizácie povinnosti vyplývajúcej exekučnému súdu z ustanovenia § 44 ods. 9 Exekučného poriadku, keď po rozhodnutí o zmene exekútora má súd vec tomuto postúpiť rozhodnutie spolu s exekučným spisom pôvodne povereného exekútora. Pokiaľ pôvodný exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť, mohlo sa stať, že exekučný súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu navrhovateľa.

Poukázal tiež na ustanovenie § 3 ods. 7 a § 62 a nasledujúcich zákona 757/2004 Z. z. o súdoch v súvislosti s ustanovením § 415 Občianskeho zákonníka, keď navrhovateľ zanedbal svoju všeobecnú

preventívnu povinnosť podať sťažnosť predsedovi príslušného súdu pre porušovanie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Nedodržanie lehôt stanovených v zákone samo osebe nemusí byť považované automaticky za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, tento pojem nemožno vykladať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone. V tomto smere odkázal na rozhodnutie Ústavného súdu I.ÚS 16/02 a I.ÚS 63/00. Z ustanovenia § 44 ods. 8, 9 Exekučného poriadku vyplýva, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony exekučného konania až do času rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, resp. do jeho doručenia pôvodnému exekútorovi. Z týchto dôvodov nemohlo v tejto lehote dôjsť ku vzniku žiadnej materiálnej škody, keď pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky, na ktorú mal poverenie.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2013, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti, právoplatného rozhodnutia v disciplinárnom konaní, v ktorom bolo rozhodnuté o tom, že sa sudca dopustil previnenia, ktoré má za následok prieťahy v konaní. Navrhovateľ nepreukázal, že by podal v predmetných exekučných konaniach sťažnosti, alebo že by existovalo také právoplatné rozhodnutie v disciplinárnom konaní alebo rozhodnutie Ústavného súdu, ktoré by konštatovalo porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Z uvedených dôvodov mal navrhovateľ za to, že nebol preukázaný nesprávny úradný postup tvrdený navrhovateľom v návrhu.

Zároveň vzniesol námietku premlčania v súvislosti so znením § 19 ods. 1 zákona 514/2003 Z. z. ohľadom tohto nároku. Trojročná premlčacia lehota v zmysle citovaného zákonného ustanovenia uplynula po 3 rokoch od uplynutia 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora (návrh na predbežné prerokovanie nárokov bol daný podľa odporcu v rozmedzí od 23. 04. 2012 do 25. 09. 2012).

Čo sa týka požadovanej materiálnej škody vo výške 175,-- Eur, navrhovateľ nepreukázal jej existenciu a nároky, ktoré si uplatňuje, sú len hypotetické. Škoda je vyčíslená ako paušálna, pričom administratívne spracovanie urgencií a publikačné výdaje sú neprimerane vysoké. Dôkazné bremeno na preukázaní existencie a výšky škody je na navrhovateľovi. Nepreukázal ani príčinnú súvislosť so vznikom tejto škody vo vzťahu ku konkrétnym exekučným konaniam.

Kritériá pre výšku nemajetkovej ujmy sú uvedené v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Navrhovateľ bližšie nekonkretizoval, akým spôsobom došlo konaním súdu ku zániku jeho podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, ani ako táto situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Pocity frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery možno vzťahovať len k fyzickým osobám, nie k právnickým osobám (viď rozhodnutie NS ČR 37Cdo/675/2011). Podľa tvrdenia odporcu navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani dôvod, pre ktorý by sa táto mala poskytnúť v peniazoch.

Z uvedených dôvodov žiadal návrh zamietnuť.

Súd vytýčil pojednávanie na deň 30. 06. 2014. Predvolanie na tento termín prevzal zástupca navrhovateľa dňa 15. 05. 2014. Dňa 26. 06. 2014 požiadal zástupca navrhovateľa o zrušenie nariadeného pojednávania a prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti o porušení jeho práva na zákonného sudcu v danej veci. K žiadosti pripojil kópiu tejto sťažnosti, v ktorej absentuje dátum, kedy bola spísaná, ako aj doklad, či a kedy bola doručená Ústavnému súdu SR. Návrh na zrušenie nariadeného pojednávania bol odôvodnený prebiehajúcim konaním o jeho sťažnosti na Ústavnom súde SR voči rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým súd rozhodol o námietke zaujatosti sudcov tunajšieho súdu konať vo veciach žalobcu ako navrhovateľa. Pokiaľ ide o uvedené podanie je obdobné s podaním zo dňa 29.11.2013 /č. I. 73 a nasl. spisu/.

Podľa obsahu súd potom posudzoval túto žiadosť na „zrušenie pojednávania“ ako návrh na odročenie pojednávania v zmysle § 119 OSP.

Hoci z pripojenej žiadosti nevyplýva, kedy mal navrhovateľ mať vedomosť o dôvode pre odročenie pojednávania, z iných konaní tunajšieho súdu v obdobných veciach /vrátane tohto/ má súd vedomosť o tom, že túto sťažnosť spísal navrhovateľ dňa 10. 01. 2013, pričom z pripojenej sťažnosti k tomuto konaniu je zjavné, že dátum tejto sťažnosti bol prekrytý a následne tento dokument bol prefotený a doložený do spisu.

Tvrdené konanie Ústavného súdu SR o jeho sťažnosti nepovažoval súd za dôvod pre odročenie pojednávania, keďže ho nepovažoval ani za dôvod pre prerušenie konania v zmysle § 109 OSP. Súd ďalej poukazuje aj na znenie ustanovenia § 119 ods. 2 OSP, podľa ktorého účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o ňom dozvedel, alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať. Návrh na odročenie musí obsahovať okrem uvedenia dôvodu aj deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel, ktorý údaj sa v návrhu nenachádzal. Súd nezistil, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu, preto v súlade s § 119 ods. 4 O. s. p. neinformoval tých, ktorí boli predvolaní na pojednávanie. Súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa na odročenie pojednávania a konal v jeho neprítomnosti v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 OSP.

Súd zamietol návrh na prerušenie konania, pričom v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania v tomto konaní zo dňa 19. 12. 2013, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím odvolacieho súdu. Navrhovateľ podal obdobný návrh.

Predmetom sporu boli nároky navrhovateľa v zmysle zákona 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinného od 01. 07. 2004.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zodpovedá štát za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Odporca je orgánom konajúcim v mene štátu v zmysle § 4 citovaného zákona ods. 1 písm. a).

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona, za nesprávny úradný postup sa považuje, okrem iného, porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom.

V danom prípade odporca nenamietal, že takýto návrh na predbežné prerokovanie bol podaný odporcom, pričom nedošlo k uspokojeniu nároku navrhovateľa v zmysle jeho návrhu. Namietal predčasnosť podaného návrhu na súd, keď tento návrh bol doručený súdu pred uplynutím 6-mesačnej lehoty v zmysle § 16 ods. 1 citovaného zákona.

Vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania súdu márne uplynula táto lehota, súd nepovažoval tento argument za dôvod pre zamietnutie návrhu pre predčasnosť.

Ďalej sa súd zaoberal vznesenou námietkou premlčania zo strany odporcu vo vzťahu k uplatneným nárokom.

Podľa § 19 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

V zmysle ods. 3 lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku, najdlhšie počas 6 mesiacov.

Predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom je preukázanie základných predpokladov vzniku zodpovednosti za vzniknutú škodu a to:

1. porušenia právnej povinnosti spočívajúcej v nesprávnom úradnom postupe
2. vznik škody

3. príčinnú súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody.

V danom prípade sa nepreukazuje zavinenie, keďže citovaná špeciálna právna úprava predpokladá objektívnu zodpovednosť za vzniknutú škodu.

Tvrdeným porušením povinnosti na strane odporcu bolo nerozhodnutie v zákonom stanovenej lehote o návrhu na zmenu exekútora v zmysle § 44 Exekučného poriadku.

V konaní 7C/295/2012 sa týkala žaloba tvrdeného porušenia povinnosti na strane súdu v exekučnom konaní 2Er/732/2003, exekučné konanie začalo 20. 03. 2003, exekučným titulom bol platobný rozkaz. Návrh na zmenu exekútora doručený súdu 02. 11. 2009, 06. 11. 2009 súd vyzval exekútora, aby si vyčíslil trovy exekúcie, ktoré si tento vyčíslil podaním dňa 04. 12. 2009. Rozhodnutím zo dňa 18. 01. 2010 bolo vyhovené žiadosti oprávneného o zmenu exekútora, zároveň bolo rozhodnuté o trovách konania pôvodného exekútora.

V konaní 7C/298/2012 sa týkala žaloba tvrdeného porušenia povinnosti na strane súdu v exekučnom konaní 3Er/33/2003, exekučné konanie začalo 06. 11. 2002, exekučným titulom bol platobný rozkaz. Návrh na zmenu exekútora doručený súdu 16. 11. 2009, 23. 11. 2009 súd vyzval exekútora, aby si vyčíslil trovy exekúcie, tento podaním dňa 27. 11. 2009 navrhol zastavenie exekúcie, podaním 21.12.2009 uviedol, že neuplatňuje trovy exekúcie, trval na zastavení exekúcie. Rozhodnutím zo dňa 08.02.2010 bolo vyhovené žiadosti oprávneného o zmenu exekútora, zároveň bolo rozhodnuté o trovách konania pôvodného exekútora.

V konaní 7C/301/2012 sa týkala žaloba tvrdeného porušenia povinnosti na strane súdu v exekučnom konaní 4Er/109/2006, exekučné konanie začalo 24. 01. 2006, exekučným titulom bol rozsudok. Návrh na zmenu exekútora doručený súdu 21. 11. 2009, 23. 11. 2010 bol vyzvaný oprávnený na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý uhradil 24.01.2011, 25. 01. 2011 súd vyzval exekútora, aby si vyčíslil trovy exekúcie, ktoré si tento vyčíslil podaním dňa 23. 03. 2011. Rozhodnutím zo dňa 28.03.2011 bolo vyhovené žiadosti oprávneného o zmenu exekútora, zároveň bolo rozhodnuté o trovách konania pôvodného exekútora.

Keďže návrh na náhradu škody bol doručený tunajšiemu súdu vo všetkých veciach dňa 27. 09. 2012, bol doručený v 3-ročnej premlčacej lehote, a teda včas.

Čo sa týka tvrdeného nesprávneho úradného postupu v dôsledku nedodržania zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty v ustanovení § 44 Exekučného poriadku, je potrebné uviesť, že v exekučných konaniach začatých do 31. 08. 2005, (exekučné konanie sa začína dňom, kedy bol súdnemu exekútorovi doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie), nebola v Exekučnom poriadku súdu stanovená žiadna lehota pre rozhodnutie o zmene exekútora. K 31. 08. 2005 mal § 44 ods. 6 znenie: „Ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.“

30-dňová lehota pre rozhodnutie súdu o zmene súdneho exekútora bola zapracovaná do Exekučného poriadku až novelou - zákonom č. 341/2005 Z. z. účinnou od 01. 09. 2005. Zároveň bol vložený § 238 ods. 1 (prechodné a záverečné ustanovenia) v znení: „Konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.“ V odseku 2 nie je uvedený § 44.

Z uvedeného vyplýva, že v exekučných konaniach začatých do 31. 08. 2005 nebola zákonom stanovená lehota na vydanie rozhodnutia o zmene exekútora bez ohľadu na to, kedy bol návrh na zmenu doručený súdu. Takýmito konaniami bolo konania 2Er/732/2003, 3Er/33/2003. Z uvedených dôvodov v tejto časti súd návrh ako bezdôvodný zamietol, keďže nebolo preukázané tvrdené porušenie povinností na strane odporcu v tomto konaní.

V exekučných konaniach začatých po 01. 09. 2005 sa vyžadovalo, aby súd v zmysle ustanovenia § 44 ods. 7 Exekučného poriadku o návrhu na zmenu súdneho exekútora rozhodol v lehote 30 dní od jeho doručenia.

Aj keď v zásade platí, že v rámci dispozičnej zásady má oprávnený právo zvoliť si exekútora, ktorý má vykonávať exekúciu a to aj bez udania dôvodu, súd nemusí predmetnej žiadosti vždy vyhovieť. V takom prípade môže žiadosť oprávneného uznesením zamietnuť. Preto, aby súd mohol rozhodnúť o návrhu na zmenu exekútora musel tento vykonať niektoré úkony (napr. v exekučných konaniach začatých návrh zaslať pôvodnému exekútorovi na vyjadrenie, nakoľko súd v rámci rozhodnutia o pripustení zmeny exekútora musí rozhodnúť aj o trovách pôvodného exekútora, v dôsledku čoho prebiehala písomná komunikácia medzi súdom a pôvodným exekútorom - vyčíslenie trov exekúcie, zaslanie jeho exekučného spisu, tak ako to bolo aj v konaní 4Er/109/2006.

Pod nesprávny úradný postup v zmysle citovaného ustanovenia § 9 ods. 1 zákona 514/2003 Z. z. možno zahrnúť širokú oblasť postupov orgánov mimo vydávania rozhodnutí. Za nesprávny úradný postup možno považovať aj nečinnosť alebo nekonanie orgánu v určitej lehote. V každom konkrétnom prípade však treba skúmať, či je daná nečinnosť ako znak zodpovednostnej skutkovej podstaty so zreteľom na okolnosti prípadu, najmä či konkrétny orgán mal alebo mohol konať.

V tomto smere súd odkazuje aj na judikatúru Ústavného súdu SR, podľa ktorej pri posúdení, či došlo alebo nedošlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, prihliada Ústavný súd SR síce na lehoty, ktoré sú uvedené v zákone, ale ich nedodržanie nepovažuje automaticky za porušenie uvedeného základného práva, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky okolnosti danej veci (porovnaj I. ÚS 16/02).

Súd tiež poukazuje na znenie ustanovenia § 44 ods. 9 Exekučného poriadku v súvislosti s ustanovením § 46 ods. 1 EP účinného v tej dobe, z ktorého vyplýva, že až do poverenia vykonaním exekúcie nového exekútora ostáva v účinnosti poverenie pôvodného exekútora, ktorý je nielen oprávnený ale aj povinný vykonávať exekúcie v prospech oprávneného.

Z uvedeného vyplýva, že ani v prípadoch prekročenia 30-dňovej lehoty, vzhľadom aj na vykonávanie potrebných úkonov a časovú súvislosť (4Er/109/2006) nemohlo dôjsť k takému nesprávnemu úradnému postupu, ktorým by boli tak porušené povinnosti, že by toto zakladalo nárok na náhradu škody, a nemajetkovú ujmu, že by došlo v príčinnej súvislosti ku vzniku tvrdenej škody, ktorej výšku navrhovateľ ani riadne nepreukázal. Navrhovateľ nepreukázal ani ďalšie predpoklady úspešnosti návrhu, konkrétne vznik škody a príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinnosti a vznikom škody. V plnom rozsahu v tomto smere súd odkazuje na argumenty uvádzané odporcom v jeho písomnom vyjadrení. Súd poukazuje na to, že pri náhrade škody môže byť priznaná škoda, ktorá vznikla v priamej príčinnej súvislosti s namietaným /ak by bolo zistené - zisteným/ konkrétnym porušením povinnosti. Z predloženého znaleckého posudku vyplýva, že navrhovateľ v podstate vyčísli škodu za obdobie rokov 2009 - 2012, ako celkové zvýšené náklady navrhovateľa za obdobie rokov 2009 - 2012 spojené s exekučnými konaniami, čo bolo vydelené počtom prípadov. Podľa znaleckého posudku boli náklady na žaloby, kde nesprávny úradný postup exekučných súdov spočíval v tom, že tieto neskoro rozhodli, resp. nerozhodli o žiadosti o zmenu exekútora /ZE/, v eurách

- mzdové náklady - 5,07
  - náklady na tlač - 5,31
  - náklady na úpravu informačného systému - 13,86
  - náklady na poštovné - 3,01
  - náklady na telekomunikačné služby 4,43
- Spolu 31,68 Eur.

Znalecký posudok teda nepreukazuje škodu a jej výšku vzniknutú v príčinnej súvislosti s konkrétnymi exekučnými konaniami, resp. porušením povinnosti. Súd tiež poukazuje na to, že vo všetkých exekučných konaniach bol oprávnený zastúpený advokátom, v exekučných spisoch, ktoré sú predmetom konania sa nenachádzajú žiadne listiny, ktoré by opodstatňovali zvýšené náklady napr. tlač, poštovné, telekomunikačné služby. V znaleckom posudku sú ako príloha „vzory podaní“ - neadresné, navrhovateľ napriek poučeniu podľa § 120 ods. 1, 4 O. s. p. nepredložil, žiadne tvrdenia a

návrhy dôkazov preukazujúcich vznik škodu v príčinnej súvislosti s exekučnými konaniami, ktoré boli predmetom tohto konania.

Neuniesol potom dôkazné bremeno ohľadom tvrdenej existencie všetkých 3 predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu na strane odporcu, pričom v tomto smere súd odkazuje aj na všetky argumenty uvádzané odporcom v jeho písomnom vyjadrení.

Súd ešte poznamenáva, že aj keď odporca poukazoval na znenie ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 01. 01. 2013 (že navrhovateľ mal preukázať podanie sťažnosti na prieťahy, resp. prešetrovanie vybavenia sťažnosti, právoplatné rozhodnutie ESLP, či Ústavného súdu SR), toto ustanovenie má hmotnoprávny charakter. Nemá však retroaktívne účinky, preto nemohlo byť aplikované na prejednávané prípady. Navrhovateľ podal návrh na predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody ešte v roku 2012, kedy sa takýto postup nevyžadoval.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 142 ods.1 OSP. Úspešný odporca si uplatnil náhradu trov konania, ale trovy konania nevyčísľil. Zo spisu mu nevyplývajú žiadne trovy konania. Z týchto dôvodov súd rozhodol v zmysle § 151 ods. 2 OSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne vo vyhotovení dvojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedené, ktorému súdu je určené, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, kto ho robí - odvolateľ, ktorej veci sa týka, v akom rozsahu odvolateľ napáda rozhodnutie, v čom je rozhodnutie alebo postup okresného súdu nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v dvoch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa (§ 205 ods. 1 OSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol poučený podľa § 120 ods. 4 OSP, odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť alebo označiť dôkazy do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.